

Arrest

nr. 217 947 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 10 jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: O. (...)

Voornaam: A. (...)

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: *Metalsa*

Nationaliteit: *Marokko*

Wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 12/11/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; als mededader. Op 04/10/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden uitstel gedurende 5 jaar voor de helft door de rechtbank van Charleroi voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor récidivé vertegenwoordigt;

De betrokkene had recht op verblijf in Spanje. Zijn verblijf werd ingetrokken door een beslissing betekend op 28/10/2015.

Op 17/10/2018 heeft de betrokkene een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden, heeft hij geen ingevulde versie naar de griffie teruggestuurd. Op 22/06/2017 heeft betrokkene verklaard geen familieleden in België te hebben. Hij heeft verklaard dat zijn familieleden legaal in Spanje verblijven. De betrokkene had ook recht op verblijf in Spanje. Zijn verblijf werd ingetrokken door een beslissing betekend op 28/10/2015. Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in Spanje verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening

gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 22/06/2017 heeft de betrokkene een vrijwillig vertreksverklaring getekend. De betrokkene heeft geen vrees vermeld in het kader van het artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt “kosten als naar recht”, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid*”, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“1.

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht.

Conform rechtspraak van de Raad van State is deze motiveringsplicht tweeledig:

- motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd, én

- motivering van de duurtijd van het opgelegde inreisverbod.

(Zie arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016)

WAT BETREFT DE MOTIVERING VAN HET INREISVERBOD

2.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

3.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM, ook samen te lezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat het inreisverbod niet enkel voor het grondgebied van België, doch omvat ook het grondgebied van de staten die het Schengenaquis (waaronder Spanje) ten volle toepassen.

Zijn vrijheid van beweging en vestiging wordt hierdoor aanzienlijk beperkt en dit voor een periode van maar liefst tien jaar.

De familie van verzoeker woont in Spanje – sedert 2004 – en heeft aldaar verblijfsrecht. Verweerster was hiervan op de hoogte, doch weerhoudt zulke gegevens niet als een beschermenswaardig privé- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

Het kan niet ernstig worden betwist dat verzoeker een daadwerkelijk beleefd en effectief gezinsleven genoot in Spanje dat wél onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM.

De motivering dat het inreisverbod artikel 8 EVRM niet schendt, kan niet worden gevolgd.

WAT BETREFT DE MOTIVERING VAN DE DUURTIJD VAN HET INREISVERBOD

4.

De materiële motiveringsplicht dient eveneens te worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder rekening te houden met de specifieke gegevens van deze zaak, hoewel voornoemd artikel 74/11 Vreemdelingenwet haar verplicht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de omstandigheden van het geval.

Een BGV kan vergezeld gaan van een inreisverbod van vijf jaar in geval van een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Terugkeerrichtlijn verplicht dat daarbij een individueel onderzoek wordt uitgevoerd, alle omstandigheden van het geval in rekening worden gebracht en het proportionaliteitsbeginsel wordt

gerespecteerd. (Zie in die zin ook de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet: Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het is aan de nationale rechter om aan de hand van de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie te oordelen of in een individueel geval sprake is van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Er moet worden nagaan of het persoonlijk gedrag van een derdelander een echte en actuele bedreiging voor de openbare orde inhoudt.

Een loutere strafrechtelijke veroordeling is niet voldoende.

Dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de 'persoonlijkheid van betrokkene', doch dat daarbij louter wordt gerefereerd aan de twee strafrechtelijke veroordelingen die hij heeft opgelopen. Dat zijn persoon niet hiertoe kan worden herleid.

Alzo oordelen dat 'betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden' is voorbarig, gelet op het ontbreken van enig individueel onderzoek en bijgevolg ook onverenigbaar met de vereiste dat slechts het persoonlijk gedrag van betrokkene aan de grondslag kan liggen en dat dit gedrag bovendien van die aard dient te zijn dat daaruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De veroordelingen van verzoeker dateren van 2012 en 2014. Hij ondergaat hiervoor reeds geruime tijd de aan hem opgelegde straf, waarbij hij zich – in de diverse strafinrichtingen waar hij reeds verbleef – steeds voorbeeldig heeft gedragen. Hij toont ook berouw.

De bestreden beslissing is om deze redenen in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5.

De bestreden beslissing is eveneens in strijd met artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Het inreisverbod geldt voor een periode van tien (!) jaar. In de beslissing wordt echter niet gemotiveerd waarom deze duurtijd rechtmatig en proportioneel zou voorkomen.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat het inreisverbod niet enkel voor het grondgebied van België, doch omvat ook het grondgebied van de staten die het Schengenaquis (waaronder Spanje) ten volle toepassen.

Zijn vrijheid van beweging en vestiging wordt hierdoor aanzienlijk beperkt en dit voor een periode van maar liefst tien jaar.

De familie van verzoeker woont in Spanje en heeft aldaar verblijfsrecht. Verweerster was hiervan op de hoogte, doch weerhoudt zulke gegevens niet als een beschermenswaardig privé- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

Het kan niet ernstig worden betwist dat verzoeker een daadwerkelijk beleefd en effectief gezinsleven genoot in Spanje dat wél onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM.

6.

In ondergeschikte orde, mocht alsnog blijken dat verweerster aan de motiveringsplicht en de hogervermelde beginselen zou hebben voldaan, quod non, dan verantwoord worden hogervermelde gegevens net een kortere duurtijd van het inreisverbod dan de opgelegde duurtijd van tien (!) jaar.

Het is daarenboven frappant dat én voor de beslissing tot weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek, als voor het inreisverbod eenzelfde motieven ('geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden') worden gehanteerd, terwijl het over beslissingen gaat met een eigen en een andere draagwijdte."

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"Het recht te worden gehoord, als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd als algemeen beginsel van het Unierecht, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. ((zie met name HvJ, arrest M., EU:C:2012:744, punt 87).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50).

Verzoeker mocht een vragenlijst hoorplicht ontvangen, noch voor hij in de mogelijkheid verkeerde het document ingevuld aan verweerster te bezorgen, werd hij reeds in kennis gesteld van de genomen beslissing..

Klaarblijkelijk acht verweerster het louter bezorgen van dergelijk document in lijn met het recht om gehoord te worden, nu zij het ingevuld exemplaar niet heeft afgewacht alvorens een beslissing te nemen.

Tussen de datum waarop het document zou zijn bezorgd aan verzoeker en het nemen van de beslissing zat amper 12 dagen ...

Verzoeker diende een redelijke termijn te worden toegekend om het document in te kunnen vullen!

Door een beslissing te nemen zonder verzoeker daadwerkelijk te hebben gehoord in zijn argumenten, heeft verweerster het hoorrecht van verzoeker geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de aangevoerde middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat met betrekking tot de vaststelling van het gevaar voor openbare orde in het hoofde van verzoeker. Er zou in dit verband gemotiveerd zijn dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, louter gebaseerd op een eerdere strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. In dit verband dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gekend is bij de politie en het gerecht voor verschillende feiten. Zo werd hij op 01.10.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor de helft door de rechtbank van Charleroi wegens verdovende middelen, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, verdovende middelen onwettig bezit, verdovende middelen deelneming aan vereniging, verdovende middelen aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of ertoe aangezet. Op 12.11.2014 werd hij opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Waar verzoekende partij opwerpt dat hij zich steeds voorbeeldig heeft gedragen in de gevangenis en dat hij berouw toont, merkt verweerder op dat hij dit niet staaft met concrete bewijsstukken. Verder voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Echter, wat betreft de duur van het inreisverbod kan in de bestreden beslissing het volgende gelezen worden : “Gaaf de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 12/11/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2jaar door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; als mededader. Op 04/10/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40maanden uitstel gedurende 5jaar voor de helft door de rechtbank van Charleroi voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. “ Vervolgens wordt ingegaan waarom het gedrag van verzoekende partij de openbare orde kan schaden: “Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt;” Verder haalt verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoekende partij werpt op dat ze een daadwerkelijk beleefd en effectief gezinsleven genoot in Spanje. Wat dit betreft dient gezegd dat hierover in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen : “ Op 17/10/2018 heeft de betrokkene een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden, heeft hij geen ingevulde versie naar de griffie teruggestuurd. Op 22/06/2017 heeft betrokkene verklaard geen familieleden in België te hebben. Hij heeft verklaard dat zijn familieleden legaal in Spanje verblijven. De betrokkene had ook recht op verblijf in Spanje.[...] Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in Spanje verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.” Verzoekende partij slaagt er niet in het bestaan van een beschermingswaardige relatie te bewijzen. Verzoekende partij toont niet aan dat het vrijwel onmogelijk is om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden. Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het nadeel dat verzoeker inroept is te wijten aan zijn eigen gedrag. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen. Verzoekende partij werpt verder op dat het inreisverbod niet enkel geldt voor het grondgebied van België, doch ook voor het grondgebied van de staten van het Schengenacquis, waaronder Spanje. Het inreisverbod zou hem aldus verhinderen om zijn familie in Spanje te bezoeken. Verwerende partij laat hierbij eerst en vooral gelden dat in de bestreden beslissing staat vermeldt “wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.” Verzoekende partij beschikte over een verblijfsrecht in Spanje, maar deze werd bij beslissing van 28.10.2015 door de Spaanse autoriteiten ingetrokken. De Spaanse autoriteiten lieten aan de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens weten ze aan verzoeker een nationaal inreisverbod van 10 jaar hebben opgelegd. Na lezing van de bestreden beslissing kan geenszins ingezien worden waarom de beslissing buitenproportioneel of manifest onredelijk is, noch dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding gezien de beslissing rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie, met de zwaarte van de inbreuk en hierover concreet ook motiveert. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat een inreisverbod van 10 jaar wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Deze vaststellingen worden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Op 12/11/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; als mededader. Op 04/10/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden uitstel gedurende 5 jaar voor de helft door de rechtbank van Charleroi voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor récidivé vertegenwoordigt; De betrokkene had recht op verblijf in Spanje. Zijn verblijf werd ingetrokken door een beslissing betekend op 28/10/2015.

Op 17/10/2018 heeft de betrokkene een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden, heeft hij geen ingevulde versie naar de griffie teruggestuurd. Op 22/06/2017 heeft betrokkene verklaard geen familieleden in België te hebben. Hij heeft verklaard dat zijn familieleden legaal in Spanje verblijven. De betrokkene had ook recht op verblijf in Spanje. Zijn verblijf werd ingetrokken door een beslissing betekend op 28/10/2015. Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in Spanje verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 22/06/2017 heeft de betrokkene een vrijwillig vertreksverklaring getekend. De betrokkene heeft geen vrees vermeld in het kader van het artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die haar zaak kenmerken en dat louter

wordt verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling, waarbij melding wordt gemaakt van haar persoonlijkheid zonder enig individueel onderzoek.

Zij kan in dit betoog niet worden gevolgd daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de beoordeling is gebaseerd op een geheel van elementen:

- Een veroordeling op 12/11/2014 van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; als mededader
- Een veroordeling op 04/10/2012 van 40 maanden uitstel gedurende 5 jaar voor de helft door de rechtbank van Charleroi voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs
- Het onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk
- De herhaling van de feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten
- Het feit dat door haar gedrag kan worden afgeleid dat zij de openbare orde zou kunnen schaden. Uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene kan afgeleid worden dat zij een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt
- De persoonlijkheid van betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent
- Haar gedrag getuigt van een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van haar slachtoffers
- Er is sprake van een gevaar op recidive

Verder gaat de verwerende partij in op het feit dat de verzoekende partij nog geen antwoord terugstuurde op de vragenlijst hoorrecht, op het feit dat zij op 22 juni 2017 heeft verklaard geen familieleden in België te hebben, maar dat er familieleden zijn die legaal in Spanje verblijven, waar zij eerder een verblijf had dat werd ingetrokken door een beslissing betekend op 28/10/2015. De verwerende partij gaat in op de situatie van de beweerde familieleden in Spanje en stelt dat het feit dat de familieleden van de verzoekende partij in Spanje verblijven niet kan worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verder wordt erop gewezen dat de verzoekende partij heeft verklaard geen medische problemen te hebben, zodat de verwerende partij in haar verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij merkt nog op dat de verzoekende partij op 22/06/2017 een vrijwillige vertrekverklaring heeft ondertekend en dat zij geen vrees heeft vermeld in het kader van het artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij besluit dat gelet op de herhaling van de feiten en gezien de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dus dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is.

De verzoekende partij betwist niet dat zij werd veroordeeld voor genoemde feiten, noch dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Voorts betwist zij niet dat zij de drugsfeiten waarvoor zij werd veroordeeld, heeft gepleegd.

Voor wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich niet beperkt tot het louter aanhalen van een strafrechtelijke veroordeling maar dat zij ook heeft gewezen op de maatschappelijke impact, de ernst van de gepleegde drugsfeiten en de opgelegde strafmaat. De verwerende partij benadrukt eveneens het herhaalde karakter van de gepleegde feiten. De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motieven. Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten overigens reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde

drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Uit het voorgaande volgt dat de geldingsduur van het bestreden inreisverbod voor de termijn van tien jaar is voorzien van een zeer specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar haar “persoonlijkheid”, zonder meer, berust deze grief op een gebrekkige lezing van de motieven van deze beslissing, nu hierin uitdrukkelijk wordt aangegeven “dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor récidivé vertegenwoordigt”. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ook rekening werd gehouden met de beweerde familieleden in Spanje, waarbij de verwerende partij toetst aan artikel 8 van het EVRM (zie ook verder).

Dat in de motieven van de bestreden beslissing elementen en omstandigheden zouden worden hernomen die ook werden aangehaald in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarbij aan de verzoekende partij zou worden geweigerd een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, vormt op zich geen schending van de formele motiveringsplicht zolang uit de motivering blijkt dat de verwerende partij op afdoende wijze is ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken, zoals in voorliggende zaak het geval is.

De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat de keuze voor een inreisverbod van tien jaar in voorliggende zaak op afdoende wijze gemotiveerd is. Er blijkt niet dat werd nagelaten rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat niet afdoende rekening werd gehouden met het feit dat het inreisverbod ook voor Spanje geldt, terwijl zij er familie zou hebben wonen. Zij stelt dat haar familie sinds 2004 in Spanje woont, dat zij er een verblijfsrecht hebben, en dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM omdat er sprake zou zijn van een daadwerkelijk beleefd en effectief gezinsleven dat zij zou genoten hebben in Spanje.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot het verwijzen naar familie in Spanje zonder hierbij te preciseren om welke familieleden het dan wel gaat, laat staan welke banden er tussen hen zouden bestaan. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan dan ook bezwaarlijk als aangetoond worden beschouwd. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op het familieleven van de verzoekende partij en blijkt dat een toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt uitgevoerd. De verwerende partij motiveert hieromtrent als volgt:

“Op 22/06/2017 heeft betrokkene verklaard geen familieleden in België te hebben. Hij heeft verklaard dat zijn familieleden legaal in Spanje verblijven. De betrokkene had ook recht op verblijf in Spanje. Zijn verblijf werd ingetrokken door een beslissing betekend op 28/10/2015. Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in Spanje verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

De verzoekende partij weerlegt deze motivering geenszins met haar vage betoog en toont verder allerm minst aan met welke gegevens de verwerende partij bij deze toetsing geen rekening zou hebben gehouden. De verwerende partij hield in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wel degelijk rekening met de impact van het inreisverbod, namelijk een inreisverbod van 10 jaar voor het Schengengebied en dus ook Spanje, doch achtte gelet op de inbreuken gepleegd op de openbare orde een inbreuk in het licht van artikel 8, §2 van het EVRM gerechtvaardigd is.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is niet van aard het te weerleggen.

Met betrekking tot het privéleven worden verder geen concrete elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het feit dat de verzoekende partij verklaart dat zij zich in de strafinrichtingen steeds voorbeeldig zou gedragen hebben en dat zij berouw zou hebben – waarbij zij zich beperkt tot loutere beweringen – doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zij toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing buitenproportioneel zou zijn. Overigens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing onbetwistbaar dat de verwerende partij heeft gemotiveerd waarom een inreisverbod van tien jaar proportioneel is nu uitdrukkelijk wordt gesteld *“Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”* Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij hierbij op de hoogte was van en rekening hield met de verklaarde aanwezigheid van familieleden in Spanje. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel dat een inreisverbod van tien jaar in het specifieke geval van de verzoekende partij proportioneel is en dat zij vindt dat deze elementen net tot een inreisverbod van kortere duur hadden aanleiding moeten geven, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is niet het geval.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het eerste middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3.3.2. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de

effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert ook dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In voorliggende zaak wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van tien jaar betekend, wat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, omdat de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is derhalve van toepassing.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken. Zij betwist niet dat, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, zij op 17 oktober 2018 een vragenlijst hoorrecht heeft ontvangen. Zij werd aldus geenszins belet haar standpunt kenbaar te maken, maar werd daarentegen uitdrukkelijk uitgenodigd dit te doen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat zij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing nog geen ingevulde versie van het document mocht ontvangen, waarna zij zich verder baseert op het gehoor van 22 juni 2017. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij het ingevulde document niet te hebben afgewacht en al binnen een niet redelijke termijn van amper 12 dagen te zijn overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing zonder het document af te wachten. Zij wijst er echter niet op, laat staan dat zij aantoon, waarom een termijn van 12 dagen onredelijk kort zou zijn om de vragenlijst in te vullen en terug te bezorgen. Hoe dan ook laat zij verder na aan te geven welke elementen zij dan wel zou hebben aangebracht waarvan de verwerende partij nog niet op de hoogte was. Zij beperkt zich in het verzoekschrift slechts tot het verwijt dat de termijn om te antwoorden onredelijk kort was.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze

aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekende partij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.3. Er wordt geen middel aangevoerd dat aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU